

JÄNKUDEST JA TIBUDEST

Jänkulapsed Dagmar ja Toomas pagevad hirmunult peitu. Nad poevad tihedasti põõsa alumiste okste vahele varjule. Lähenevad inimesed, neid on üsna palju. Jänkud teavad, et seal mäe teisele küljele on kaevatud koobas. Nad olid alles hommikul käinud seda uudistamas. See on täitsa tavaline koobas, jänkudele eluks üsnagi kõlbmatu. Vaevalt, et sinna inimenegi mahtus, võib olla üsna kummargil ja võib-olla ka pikali. Igatahes jänkud sinna oma nina enam ei pista.

Nüüd aga tulevad inimesed ja kannavad kedagi süles. See, kes inimestel süles on, lebab nende kätel liikumatult, ta on valgesse riidekangasse mähitud.

Jänkud kõssitavad põõsas ja vaatavad, mis toimub. Inimesed kannavad oma liikumatu kaaslase sinna koopasse ja veeretavad suure kivi veel koopa suu ette. Jänkud imestavad isekeskis, mis sest kivist sinna ette veeretada? Ega see, kes sinna sisse jäi, sealt enam välja ikka ei saa. Või kardavad nad hoopis, et keegi sinna sisse poeb. Inimesed lähevad vaikides linna poole tagasi.

Siis märkasid jänkud rebast, kes kõrge rohu sees lähemaletuli. „Hei, rebane!“ hüüavad jänkud. „Mis sa hiilid seal?“

„Ah, niisama,“ vastab rebane. „Tulin vaatama, kuhu nad selle vaese mehe viivad, kes täna ristil suri.“

„Oo, kas sa nägid seda?“ jänkud ajavad uudishimust kõrvad kikki. „Räägi meile, mis seal juhtus.“

Ja rebane jutustab jänkulastele, kuidas see juhtus. See oli olnud üsna kummaline, kuidas seal Kolgata mäel need asjad käisid. Seal oli kolm meest. See mees, kes siia toodi, oli keskmine, tema nimi on Jeesus. Teised kaks olid kurjategijad, aga sellel mehel polnud rebase meelest küll mingit süüd. Rooma sõdurid ütlesid, et Ta on riigi korra vastu astunud ja ennast kuningaks tunnistanud, kuigi Iisraelil juba on üks kuningas, Herodes nimeks. Paljud olid tulnud seda meest saatma. Seal risti all oli Tema ema Maarja ja üks teine naine, Maarja Magdaleena, veel oli seal tema sõpru. Kõigil oli kangesti kahju, et Ta peab surema. Jeesus ise aga oli väga rahulik. Ta isegi lohutas üht kurjategijaist, kes Tema kõrval ristil oli.

„Ja sellel hetkel, kui Jeesus suri, läks kogu ilm täitsa pimedaks, mitte midagi polnud näha. Siis läks jälle kõik valgeks. Kas panite tähele, kuidas pimedaks läks?“ uurib rebane jänkudelt.

„Jah, ma juba mõtlesin, et öö on saabunud, natuke kõhe oli olla,“ hakkas jänku seletama, aga rebasel oli edasiminekuks.

Jänkud mõtlesid pikalt selle üle, mida nad rebaselt olid kuulnud. Aga õhtu oli juba käes, öö oli saabumas. Ööseks otsustasid jänkud jääda põõsa alla peitu ning hommikul minna linna toimunut uurima.

Hommikul ärgates kalpsavad jänkud vilkalt küla poole, lootes, et seal on keegi, kes teab Jeesusest midagi. Ühe maja juures märkavad nad eelisälgu. Eelisälul on laka küljes värvilised paelad.

„Kuule eeslike,“ jäävad jänkud eeslikese juurde pidama. „Miks sa ennast nende paeltega ehtinud ole?“

Eeslike lööb häbelikult silmad maha. „Ega ma ise ennast ei ehtinud, need mehed, kellega koos ma Jeruusalemma läksin tegid seda.“ Ja eeslike jutustab jänkudele, kuidas kõik juhtus. See oli eelmisel nädalal, kui kõigepealt tulid kaks meest siia külla ja ütlesid eeslikese ema peremehele, et neil on eelisälgu tarvis. Neil on tarvis sellist eeslit, kelle seljas veel mitte keegi ratsutanud pole. Nad ütlesid peremehele, et Issand vajab eeslikest. Nad võtsid eesli endaga kaasa, laotasid ta seljale oma riided, põimised värvilised lõngad lakka ja Jeesus istus tema selga.

Inimesed rääkisid, et prohvet Sakarja olla kunagi ennustanud, et kuningas tuleb Jeruusalemma mitte sõjaratsul ratsutades vaid alandlikult, eeslisälu seljas sõites. Aga rahvas tervitas Jeesust ometi nagu kuningat. Nad hüüdsid: „Hoosanna, Taaveti pojale!“ ja sillutasid tee Jeruusalemma oma mantlite ja palmiokstega.

„See oli väga ilus,“ eeslike oli väga uhke. Mina võisin Jeesust enda seljas Jeruusalemma kanda.“

„Mis Jeesusest edasi sai?“ uurivad jänkud.

„Ei tea, nägin ainult, kuidas ta templi värvatest sisse läks.“ Jänkud lippavad nüüd Jeruusalemma poole. Linna väravas silmavad nad kahte tuvi. Jänku hüüab tuvide poole: „Kas te Jeesusest teate midagi?“

„Jah, teame!“ kudrutasid tuvid võidu. „Tänu Temale pääsesime me puurist. Ta tuli siia templi õue ja lükkas kummuli kõik letid. Jeesus käskis lõpetada kaubitsemine Jumala kojast, sest see on nii väga püha paik.“ Tuvid olid vabad ja tõusid taas lendu.

„Nii küll ei ole ilus, meid siia, teadmatusse jätta,“ olid jänkud hämmingus. „Just läks lugu põnevaks! Lähme edasi! Küllap keegi teab, mis Jeesus edasi tegi.“

Linna servas kohtuvad jänkud kahe kena ja korralikult süüa saanud koerakutsikaga. Ka koertelt uurivad jänkud Jeesuse kohta. Ja koerad jutustavad: „Ja me teame seda meest, Jeesust. Ta tuli meie majja koos kõigi oma kaaslastega. Meie maja emand oli nende vastu väga lahke, nad olid ülemises toas. Me käisime seal mitmel korral, lootes leida laualt pudenenud leivapuru. Nägime, kuidas Jeesus oma sõpradega leiba ja veini jagas. Lõpuks saime meiegi maha pudenenud raasukesi. Siis läks Jeesus aga välja, ilmselt Getsemani aeda, see on siin lähedal.“

Jänkulapsed kiirustavad edasi, sest lugu läheb aina põnevamaks. Nad satuvad kokku ühe hobusega, kes aia ääres rohtu nosib. See tundub olevat Rooma sõjaratsu. Jänkud korra kahtlevad, kas selline loom nende jutust üldse arugi saab. Ehk on võõral loomal ka võõrad kombad, kuid igaks-juhaks otsustavad nad proovida.

„Kuule, suksu!“ proovivad jänkud hobusega juttu teha. „Kas sa Jeesusest tead midagi?“

Hobune jutustab jänkudele, mis juhtus öösel Getsemani aias. Hobune krõmpsus rohtu siin nii samamoodi nagu praegugi. Kuid öösel tulid roomlased, hobuse peremees nende keskel ja juudi preestrid koos teenritega siia, kui Jeesus siin vaikselt koos oma tukkuvate sõpradega palvetas. Sõdurid pidid Jeesuse kinni võtma. Hobune oli näinud, kuidas üks Jeesuse sõpradest haaras mõõga ja ühel ülimpreestri sulasel kõrva peast maha raius. Jeesus aga tegi nii, et see kõrv oli jälle omal kohal ja sellele sulasele miskit kahju ei teatud. Vot, see oli ime! Kui saaks kõigi sõduritega teha nii, et nad jälle terved ja ühes tükis oleksid. Siis poleks enam sõdida vajagi ja hobune saaks tagasi minna oma kodukohta koos oma peremehega, keegi ei peaks enam üldse sõdima.

Jänkud jäta hobuse unistama rahust ja kodust ja heinamaast. Nad jätkavad oma otsinguid, kui märkavad tibusid viljaterasid nokkimas.

„Tere, tibud! Kas te Jeesusest teate midagi?“

Tibud vaatavad jänkusid imestusega. „Meie ei tea midagi, me alles tänu koorusime munast, aga meie vanaisa, Kukk, tema teab kõikidest asjadest, mis linnas juhtuvad. Minge tema juurde.“

Jänkud leiavad kuke ja tervitasid teda ning esitavad talle selle sama küsimuse, mis tibudelegi: „Kas sa Jeesusest tead midagi?“ Jaa, kukk teab Jeesust. Kukk nägi Jeesust koos jüngritega Jeruusalemmas ringi kõndimas, nad käisid mitmel korral templis ja rääkisid paljude inimestega tänaval. Üleeile võeti Jeesus kinni ja viidi maavalitse Pilaatuse juurde. Aga üks teine, Peetruse-nimeline mees äratas kuke tähelepanu, sest kui kukk kires reede hommikul, siis iga kord muutus

see mees aina kahvatumaks ja kurvemaks. Ta oli ometi ju Jeesuse kaaslane olnud, aga siis kui Jeesus kinni võeti ütles ta vaid, et tema Jeesust ei tunne. Peetrus tegi seda lausa kolmel korral! Aga ta kahetses ka kohe seda.

„Kuulge jänkud,“ kuke silmad vajuvad vaikselt juba kinni. „Vaadake nüüd on kohe päike loojunud ja mina pean magama heitma, muidu ei jaksa ma hommikul tervet Jeruusalemma üles äratada! Minge teiegi puhkama.“

Aga jänkud silkavad tagasi sinna, kust nad olid oma teekonda alustanud, tolle koopa juurde, sest nende pesa on seal põõsa all. Nad panevad küll õige veidi imeks, et rooma sõduridki on endale nende põõsa alla koha leidnud. Oma kilpide ja odadega näevad nad küll kentsakad välja seal vaikselt paigas.

Hommikul ärkavad jänkulapsed kuke kiremise peale. See kaigub üle terve linna. Oma suureks hämminguks näevad nad, et suur kivi oli koopa suu eest ära veeretatud. Rooma sõdurid magavad oma odade najal ja linna poolt lähenevad kolm naist.

Naised on tulnud surnut lõhnarohtudega võidma, aga haud on tühi. Kaks erevalges rõivas meest, nagu inglid, seisavad nende ette ja jänkud kuulevad, kuidas nad naistele ütlevad: „Mis te otsite elavat surnute juurest? teda ei ole siin, ta on üles äratatud!“

Naised jooksevad linna sellest jüngritele rääkima. Peetrus tuleb oma silmaga vaatama ja leiab tõepoolest haua tühja olevat. „Jeesus on ülestõusnud!“ hüüab ta. „Ta on tõesti ülestõusnud!“ kinnitavad jänkud.

Peetrus jookseb Jeruusalemma kuulutama kõigile seda, et Jeesus on ülestõusnud surnuist. Jänkud kepsutavad tibude juurde, et neilegi teada anda suurt rõõmusõnumit ja rääkida neilegi kõigest sellest, mida nad olid näinud ja kuulnud.

Üks jänkudest ütleb tõsiselt: „Kristus on ülestõusnud!“ Teised jänkud hõiskasid rõõmsalt: „Ta on tõesti üles tõusnud!“

Luuka evangeelium 19: 28 – 40, 45 – 48; 22: 7 – 20, 47 – 51; 23: 1 – 12, 20 – 56

Küllike Valk
Martna kirikuõpetaja